

6 ŞUBAT'I ANARKEN

ALMANYA'DA 6 ŞUBAT... Kaybolan İyelik Eki

Ayşegül TURAN / Technische Universität Darmstadt

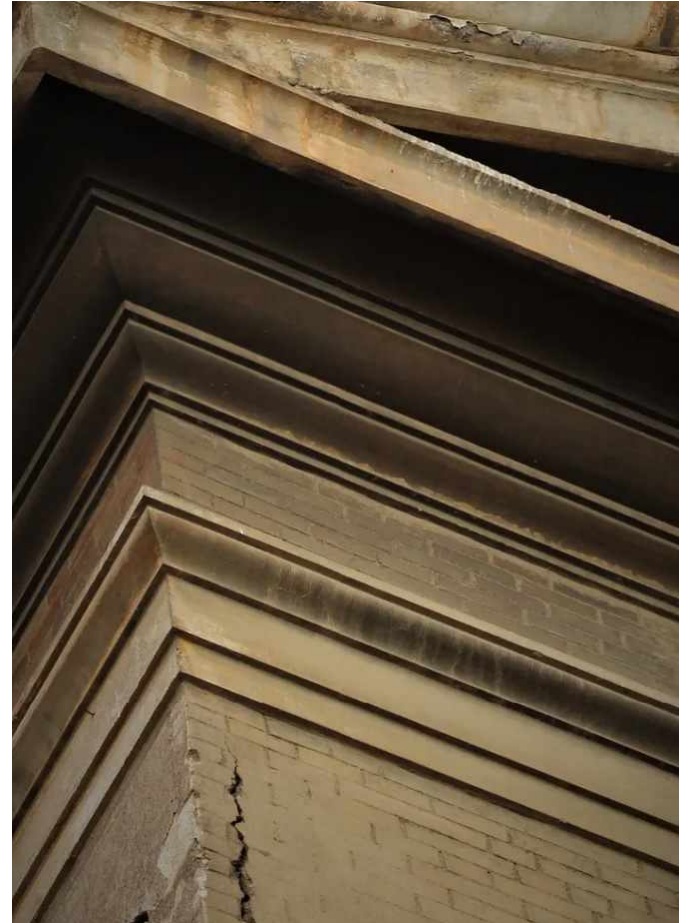
İlk gün sabah, ben daha ailemle konuşmamışken bizim evden yardım kolileri Vişnelik'e doğru yola çıkmıştı. Akşama kadar o bölgeden olduğunu hatırladığım ne kadar arkadaşım varsa -ki hepsi lisanstan arkadaşım- haberleşmiştim.

İkinci gün, son dakika haberleri için sürekli yenilediğim ekrana düşen çalışma grubumun 'Yemekhaneye gidelim mi? Bugün kaçta çıkalım?' mesajlarını şaşkınlıkla yukarı doğru ittim. 'Haberleri yok herhalde' diye düşündüm.

Akşam üstü 'Ya bana kimse geçmiş olsun demedi?' şaşkınlığı belirdi. Biraz da burukluk. Okul e-postama bakıyorum, yok. Okulun sosyal medya hesaplarına bakıyorum, yok. Sanki Suriye ve Türkiye diye iki ülke yok. Bu bölge, 9 saat arayla 7.7 ve 7.5 büyüklüklerinde iki depremle sarsılmamış. Binlerce kişi ölmemiş. Milyonlarca insan etkilenmemiş.

Üçüncü gün expat grubuna sordum; 'Size okuldan ulaşan oldu mu?' diye. Malum burada kişisel veri hassasiyeti var, acaba sadece yöreden olanlara mı ulaşıldı diye merak ettim. Aynı anda 5 kişi yazdı; 'Hayır, maalesef.' diye.

Dört yıldır beraber olduğum bölüm arkadaşlarım için 'Gençler daha, belki akıllarına gelmemiştir' dedim ama hoca da yazmadı. 'Hoca zaten malum' dedim ama sekreter de yazmadı. Tüm bunları düşünürken ekranda beliren bir başka 'Mensa heute?' mesajına daha tahammül edemeyip gruptan çıktım. Bir kapı çarpma sesi duyulmuştur diye tahmin ediyorum. Al bu tepkiyi, bir düşün değil

mi? Yine yok.

Depremin dördüncü gününde aynı saatlerde farklı whatsapp gruplarına Almanya'daki diğer arkadaşlardan benzer iç dökme mesajları yağmaya başladı. Sahnenin iki tarafını da tecrübe etmiş biri olarak; ben zaten üniversite çatısı altında öğrenci-öğretmenden öte kimlik olmamasına inanan, bunu bilen biriydim. Ta ki buraya gelene kadar. Geçtiğimiz dört yıl içinde bana her an Türk olduğumu siz öğrettiniz, siz hatırlattınız. Bana her baktığında 'bir Türk' gören bir

hocam oldu. Toplantıda 'Gelişmekte olan ülke de her ne demekse' dedi, bana döndü. Beraber ilk toplantımızda 'Sağdan mı başlıyorsun yazmaya soldan mı?' diye sordu. 'Burada çok iyi olanakların var, Türkiye ile kıyasla' dedi, 'Neden Türkiye?' dedim 'Çünkü sen Türksün' dedi. 'Sen Türkiye'den geldiğin için akademi ne bilmiyorsun, burada akademik özgürlük var, bunu kaybedersek Türkiye'ye benzeriz.' dedi.

Bu kısmın görüşme tarihi gelecekte, mühürlü. Buraya sonra tekrar döneceğiz. Fakat onun dışında da; Türkiye'de enflasyon patladı, Almanya'da %10 olduğu an 'Nasıl tepkisiz duruyorsunuz?! Burada %10 oldu, delirdik' dediler. İstanbul seçimi iptal edildi, soluğu ofisimde aldılar. Ayasofya ibadete açıldı, 'Ayşegül?!' dediler. Ne oldu 4 gündür haberler çekmiyor mu? Kahvaltı sofrasında dinleyip geliyordunuz?

Hadi bölüm böyle diyelim. Üniversite, mesaj bile yayınlamadı. İyelik ekini yazıp yazıp siliyorum. Ne bir e-posta ne resmî sayfada bir ilan. Yardım kampanyasını bakın anmıyorum bile. Ben bunu 'beni görmemek, saymamak' olarak algılıyorum. Bizim şu an yaptıklarımızın ya da yapmadıklarımızın da gelecek uluslararası öğrencilerin tecrübelerini etkileyeceğini düşünüyorum. Kaldı ki üniversite, ticari bir şirketten çok daha kapsayıcı, sağduyulu, hümanist ve geleceğe odaklı olmalı. Üniversitenin toplumlardaki yeri, diğer kurumlardan farklı. O yüzden kendim dışında birinden beklentim olacaksa bu tabi ki önce üniversite olacak.

Bu hayal kırıklığı, üzüntü ve siniri -politik olarak doğru bir tutumla- yapıcı bir şeye dönüştürmek gerektiğine inandım. Beşinci gün uluslararası öğrenci ofisine e-posta gönderdim. 'İletişim ofisine ilettik' diye cevapladılar. Bölüme yazdım. 10 gündür cevap yok. Kaldı ki yer bilimciyiz.

Geçtiğimiz günlerde, yurtdışındaki birçok yüksek öğrenimli Türk göçmenin iyelik ekleri kayboldu. Enkazın altında kaldı. Hepimizin,

içinde yaşadığı toplumdan beklentileri, yurtdışında olma motivasyonu, geçmiş deneyimleri farklı. Bir Frankfurt-Ankara uçuşunda, neredeyse ömrü Almanya'da geçmiş, soğuk kaynak ustası, Şereflikoçhisarlı bir amcayla sohbet etmiştik. 'En çok neyi sevdin burada?' dedim. 'Sokakta biri yanlışlıkla omzuma çarparsa 'Pardon' diyor.' demişti. Yaşadığınız ülkeyi değiştirince, ilk önce ve en basit tabiriyle sahnenin diğer tarafına geçiyorsunuz. Yardım edenken yardım alan oluyorsunuz, sorulara cevap verenken soru soran... Doktorların göçünün bu kadar dikkat çekmesinin nedenlerinden biri de hep sınıf birincisi, okul birincisi, onur kolu olan bu çocukların, ailede, sülalede, apartmanda koşulsuz saygı gören bu kişilerin bile artık gitmeyi düşünmesiydi bence. Belki 30 yaşına kadar bu muameleye alışmış insanlar yok sayılınca nasıl hissettiler? Bu olaydan sonra expat ülke seçimlerinde nasıl bir değişiklik olacak?

Konumuza dönelim. Deprem dördüncü günü bana gelen e-postalardan biri de Kıbrıs kampüstendi. ODTÜ, yurtları depremden etkilenen öğrencilerine erken açtı. Çadır kampanyası, uyku tulumu kampanyası, deprem destek bursu... Kurtarma ekibi, gönüllüler, eliden fazla yardım tırı. En son, o mavi otobüs, Ankara'dan deprem bölgesine öğrencilerini almak üzere yola çıktı.

Okul insanın ikinci evi! Hocalık başka bir vasıf.

Bu yaz 10. yıl madalya törenine giderken annem 'Olay çıkarsa dikkat et' dedi. Saniyesinde 'Orası benim evim, bana orada bir şey olmaz' dedim. Ağzımdan çıkan sözcüklere ve hızına bir an ben de şaşırdım.

Bana böyle hissettirdiğin, bizi 81 ilden başkente toplayıp ülkem her yerinden arkadaş edinmemi sağladığın, çözümün bir parçası olmaya çalışırken umutsuzluğa kapıldığım anlarda 'Bizler dünyayı değiştirebiliriz' diye kulağımda çınladığın, verdiğin eğitimde uluslararası alanda başımı dik tuttuğun için çok teşekkür ederim ODTÜ.

Mezunun olmaktan gurur duyuyorum.